

голѣмитѣ дворни порти и кжщнитѣ врати, които порано се заключваха съ тежки ключове, сега стоеха и день и нощъ отключени, за да дадатъ свободенъ пътъ на блудния синъ къмъ прегръдкитѣ на майката.

И презъ тази паметна нощъ всички врати на богатата кжща останаха незаключени. На небето имаше само звезди, а на земята пълненъ покой и мракъ.

Двама души въ тази нощъ бѣха будни: баба Елена и разбойникътъ Нането, наричанъ отъ хората Странджанскиятъ хайдутинъ.

Нането бѣше младъ, строенъ и пѣргавъ мжжъ. Той бѣше решилъ да слѣзе въ Равнецъ и да ограби жълтицитѣ на баба Елена. И сега бързаше съ едри крачки къмъ селото. Щомъ наближи първитѣ дворове, спрѣ се до единъ тръненъ плетъ, скри се въ черната му сѣнка и зачака съ немирно сърдце.

Полунощъ прехвърли, и сънътъ на селото Равнецъ стана още по-дълбокъ. Нането прегледа оржжието си, приготви го за стрелба и навлѣзе въ селото. Съ леки котешки стѣпки приближи голѣмитѣ порти на богатата вдовица и се промъкна въ двора. Никакво куче не се обади. Прибѣгна напредъ и се спрѣ до едно прозорче. Погледна презъ замърсеното стѣкло и забеляза: слабъ огънь въ огнището, запалено кандилце на иконостаса и стара жена на колѣни предъ иконитѣ. Притаи дѣхъ да чуе нѣкакъвъ шепотъ или гласъ, но дълбоката нощъ бѣ погълнала всички гласове и всички свѣтлини.

Нането мина покрай стената, достигна до външната врата на кжщата, побутна я съ върха на прѣститѣ си и тя се отвори. Той се изненада, помисли си, че това може да е нѣкаква примка и насочи пушката срещу мрака. Почака нѣколко мига, но не долови нито стѣпки, нито подозрителенъ шумъ. Влѣзе вътре и още повече се изненада, когато намѣри и вратата на стаята незаключена. Прекрачи тихо прага, прилепи грѣбъ до сте-